

Lítla vón fólkaflaksins talar

Hann toir ikki kritikk, vita vit. Tað var jú ikki lukkuligt, sum hann tók Hanusi tað illa upp, at viðgjörd varð demagogiska røð. Og tá Ása dittaði sær at leggja uppi, mundi ein av flokksfeløgum hansara gjørt av við hana. Hann hevði so lítla tíð tá, men nú stendur betur til, tí nú skrivar hann framhaldssøgur.

I seinasta Dagblað verður skrivað um millum annað, hvussu illa javnaðarflokkurin hevur røkt áhugamálini hjá verkamanninum, og hvussu flokkurin í staðin hevur nørt um lønirnar hjá teimum fastlöntu, og hvussu teir fastlöntu stýra flokkinum. Sjálvt um tað er vandamiklið, fari eg at gera nakrar viðmerkingar.

Tað er rætt, at tað altíð hava verið fastlöntir at finna ímillum teir, sum hava viljað virkað fyri javnaðarhugsjónini. At hesir líkafrá hava stýrt flokkinum, er nakað nógv avgjørt. Men at teir fastlöntu javnaðarmenninir hava nýtt javnaðarflokkin til egið gagn er ein pástandur, sum verður ringur at prógva. Teir fastlöntu, sum bert vilja sitt egna besta, eru ikki í javnaðar-

flokkinum, tí tað eru aðrir flokkar, sum eru betur egnaðir til hetta. Men pástandurin er ikki nýggjur, hetta hava borgarlígr flokkar, arbeiðsgevarar og pengamenn altíð brúkt. Tað er gamalt at siga við tann illa lønta og kanska arbeiðsleysa verkamannin: »vit eru jú í sama báti, lærararnir, prestarnir, embætismenninir fara avstað við ágóðanum, tí er so lítið eftir hjá okkum at vísa á, at samfelagið ikki er, sum tað átti at verið, hann torir at vísa á, at verkamaðurin ikki bert eigur at vera eitt amboð hjá stórmanninum. Sum sagt, tað eru ikki allir fastlöntir, sum eru at finna í javnaðarflokkinum, lang frá, tí tann broytingin í samfelagnum, sum javnaðarflokkurin virkar fyri, er ikki bert til frama fyri tey

vællöntu. Men teir sokallaðu væl- og fastlöntu javnaðarmenninir meta eitt rættvist samfelag hægri enn egnan ágóða.

Fólkaflakurin vil arbeiðsmanninum tað væl, siga tit, men kortini dæmar tykkum ikki, at nóg mikið er av arbeiði. Tykkum dæmar ikki, at arbeiðsmaðurin fær ráð til eitt sindur av luksus (eg hugsar at tað er ógvuliga smáligt við tí) munurin verður ov litil. Tit eru ímóti ov nógvari útbúgving, tí hvør skal manna skipini og hvør skal arbeiða. Nei, siga tit, skúlin skal hava til endamáls at tæna vinnulivinum. Vit skilja. Aðra útbúgving kunnu tey fáa, sum eiga pengar.

Ver heldur erligr, sig sum er. Tit ynskja eitt samfelag, har hin sterkasti ræður, har peningur er grundarlagið undir persónligari framgongd. Verkamaðurin má ikki fáa ov nógv trygd, hann kann verða ein hótta. Hann er lættari at hava við at gera, tá hann ikki er vissur í, at hann fær arbeiði, hann er betur at fáast við, tá hann stúrir fyri sjúku og elli. Lat vera við at billa okkum nakað annað inn. Lat vera við at billa okkum inn, at tit vilja hava

storri skatt lagdan á tær stórru inntøknar, tí tað vilja tit ikki. Billu okkum ikki inn, at tit vilja avskrivningarhurluvasanum til livs, tað kunnu tit ikki, tí tá mugu tit slakta heilagu kúnna, privata iniciativ.

Tit ræða fólk við, at javnaðarflokkurin vil taka persónliga frælsið frá tí einstaka, men tað frælsi, tit tala um, er bert fyrri tann sterka.

Javnaðarflokkurin vil við at tryggja øllum rætt til arbeiði, við at veita teimum óarbeiðsføru trygd, við at veita øllum eina útbúgving, sum skal tæna fyrst og fremst tí einstaka menniskjanum, virka fyri at allir íbúgvir landsins kunnu liva eitt frælst liv uttan mun til styrki og ríkið.

Kári D. Petersen

Framhald frá síðu 8

Eg eri fullgreiður yvir, at tað er ikki slíkar hugsannir sum hesar, sum eru ráðandi í einum valstriði. Í einum valstriði eigur ein at tosa mest um, asphalt, vegir býr og lendingar krónur og oyru. Jú gamani, vit skulu ikki undirmeta alt hetta, tað hevur alt sin týðning, og skal eg eisini viðgerða hetta, bert í øðrum sambandi.

Tað at ein er javnaðarmaður, ein er sambandsmaður og tann triði er fólkaflakksmaður, hevur neyvan sin uppruna í at lendingin skal verða 5 m longri ella havnin 2 m breiðari, heldur hevur hetta sin uppruna í eini persónligari livsáskoðan, ið er

sett upp í móti ella samanfallandi við pol. hugsjón.

Eingin eigur tí í vónloysi og dæpurhuga, at halda seg frá at stuðla tað hann heldur vera rætt. Við at gera so, kennir ein vitandi ella óvitandi at stuðla sínar veruligu móthugsjónir, sínar veruligu mótsøðumenn.

Umráðandi er tí, at hvør tann, sum metir sosialismuna, javnaðarhugsjónina beina at vera, ikki í vónloysi, dæpurhuga og óvirkni seinkar sigursgongd hennara, men istaðin av fullum huga virkar fyri at javnaðarflokkurin verður enn sterkari, og málið: eitt rættvist samfelag, har øll hava eins mannavirði verður enn nærri.

Axel Skoubo

Kriminelli føroyingurin

Tað er ikki altíð líka lætt og einfalt at vera ein lóglýðin og góður samfelagsstúðul í demokratiinum Føroyar.

Satt at siga skal tað ikki nógv til, áðrenn tú er komin á ta skeivu síðuna av lógin.

Tú hevur fingið ein nýggjan bil. Kanska bæði stóran, dýran,

arligur og sodnar í tarmunum og tú koyrir frá øllum livslygnum og hvønnadagligum strevi.

Inntil, hin rodni.

Inntil tú knappliga verður stoðgaður, tá tú minst væntar. Langi, rádni armur lógarinnar krökir í teg, og tú fær bót fyrri at hava koyrt ov skjótt.

forðað fyrri, at tú verður skaddur av ferðslu. Tó er tað tær fritt fyrri at roykja teg til lungnakrabbamein av teirri stóru nøgd av tubbaksverum, sum floymir inn í landið. Tær verða enn tá upp-reklameraðar í bløðunum. Tú kann eisini oyðileggja tær heilsuna undir ringum umstøðum á verkaplássum o. s. fr.

Ellu tú fer út í fjørðin og fær tær eitt kók av fugli. Og tú kemur aftur og langi, rádni armur lógarinnar biðar, og tú fær stóra bót fyrri ávíst slag av byrsum, tí onkur lögtingsmaður hevur funnið útav, at tú oyðir fuglin.

Tó kunna nógvir bátar heila summarið igjøgnum liggja undir björgunum og pumpa blýggj upp í lomvigarnar uttan nakar forðar teimum. Hesir nýta kanska einkulta og dublett, so tað man ikki bila! Og eitt sindur av oljudálkan bilar heldur ikki. Fuglar í olju er jú ein luksusvera summastaðni.

Og tú hevur arbeiðt og er móður, skitin og troyttur. Tú lænir ein hof, grønan, og er tú tá tungliga kriminellur, tí ein má ikki læna rúsandi lög í Føroyum.

Og vit høvdu eina fólkaatkvøðu í Føroyum um linna í rúsdrekkalógini. Sum kunnugt blivu fólk forskrekt til at atkvøða ímóti, og vit vilja tey næstu 70 árin framvegis hava ólógligar ølklubbar, svartaborsolu, ovurdrekking, ólukkur av rúsdrekka, deyðadrukkin smábørn og livrar, sum fara av pump, barberspritti og vaskievnium. Sum teir gomlu rómverjarnir tóku til: Vox populi vox dei. Fólkíð hevur talað og ein talar ikki fólkunum ímóti, um ein framvegis vil hava ein tryggan, heitan og vællöntan sess á tingi.

flottan og fullan av rossa-kreftum.

Tú fer niðan á Oyggarvegin sunnudag seinnapart. Setur teg væl til rættis, bandspeðaran fyrri fulla meg, fótin á speedaran og so wrumm, wrumm.

Og livið er óført og tað er sunnudagur og tú hevur fri og sólin skínur og fuglarnir láta og ein góður dogurði liggur so frið-

Tað er av góðvilja, at myndugleikarnir hava fastsett hámark fyrri bilferðina. Hámarkið er ætlað tær til tað besta og kanska einahelst at tryggja liv og heilsu medborgaranna.

Eftir minnum tykki er tó ov lágt sett, og lógin er for einoygd.

Vanligt er, at man verjir um vælferð borgaranna. Tað verður

Johan Hot Mortensen: — Nógvar lógir verða gjørðar bert fyrri at gera føroyingin til lógbrotara

— — —
Eg kundi hildið á við at tikið fram dømi upp á fyriskipanir, sum ikki eru so væleydnaðar, sum tær vórðu ætlaðar.

Tað sýnist sum nógvar lógir verða gjørðar fyrri at gera føroyingin til lógbrotara.

Slíkt ger, at virðingin fyrri demokratiinum minkar og verður úr tín táta, sum fjórða hvørt ár verður tikin fram og sett í munn veljarans.

Johan Hot Mortensen